

Kristel Pärtna ja Aule Urb: on eriline õnn tulla kodupublikule laulma

Rahvusooperi Estonia külalisetenduses “La traviata” astuvad Rakveres lavale Kristel Pärtna Violetta ja Aule Urb Annina rollis. Lauljannad on õnnelikud ja ärevil: kodupubliku ees esinemist peavad nad eriliselt vastustusrikkaks.

Klassiõed Rakvere gümnaasiumi päevilt sopran Kristel Pärtna ja metsosopran Aule Urb tõdevad, et nende teed muusikas on kulgenud mõneti paralleelselt, aga väikese ajanihkega.

Rakvere gümnaasiumis olite klassiõed – ega ometi pinginaabrid?

Kristel Pärtna (KP): Põhikoolis õppisime paralleelklassis, gümnaasiumis olime ühes klassis. Pinginaabrid ei olnud.

Aule Urb (AU): Paralleelsus on väga hea sõna, mis võiks meie kulgemist iseloomustada tänase päevani. Tunneme üksteist tõesti juba väga kaua, kuigi südamesõbrannad pole me kunagi olnud.

KP: Oleme hästi erinevad naturid, ilmselt sellepärast.

AU: Kooliajal ühendas meid muusika ja laulmine.

Kas mõte õppida laulmist tuli ka paralleelselt?

KP: Õppides Rakvere lastemuusikakoolis klaverit, sai mulle selgeks, et soovin kindlasti oma tuleviku siduda muusikaga. Gümnaasiumi viimases klassis õppides hakkasin käima laulutundides Eesti muusika- ja teatriakadeemia laulupedagoogi Urve Tautsi juures ning pärast gümnaasiumi lõppu astusin EMTA laulu ettevalmistuskursustele ja sealt hiljem edasi juba põhikursusele.

AU: Kristeliga olime mõlemad laulutüdrukud, kes alati aktustel laulsid. Ka gümnaasiumi lõpuaktusel laulsime koos. Käisime Anneli Riimi juures laulustuudios.

KP: Enne laulustuudiot tegeles meiega Rakvere gümnaasiumi muusikaõpetaja Terje Silla. Minu puhul oli suurimaks mõjutajaks just tema. Tema juhendamisel osalesin ka “Laulukarusselli eelvoorus” ning Jaan Paku lauluvõistlusel.

AU: Kristel võttis lauluõpingud ette kohe peale gümnaasiumi lõpetamist, aga mina puiklesin ikka tükk aega vastu. Väiksenähtsena tahtsin hoopis baleriiniks saada ja käisin isegi balletikooli katsetel, kus selgus, et suurest soovist ei piisa, jalg peab kaela taha käima, aga minul ei käinud. Pettunult pidin siiski Rakvere muusikakooli

virumaateataja.p...

20.11.2019 00:00

Inna Grünfeldt

5000

Rahvusoooper Estonia

minema. Kuna klaveriõpilasi minu vanuses vastu ei võetud, pidin leppima akordioniga. Neli aastat pidasin vapralt vastu, aga siis tuli teismeiga peale ja pillimäng jäi soiku.

Olin kooli ajal ka kõva sporditüdruk. Tegelesin nii murdmaasuusatamisega kui ka pikamaajooksuga. Tahtsin astuda Tallinna ülikooli kehakultuuriteaduskonda, aga konkurents oli tihe ja jäin ukse taha. Juhtus hoopis, et õppisin Tallinna majanduskoolis juhiabiks ning töötasin enne lauluõpinguid seitse aastat sekretäri ja müügiassistendina. Laulmisega ma siiski lõpparvet ei teinud ja laulsin 11 aastat segakooris Noorus Raul Talmari käe all.

KP: Tegelikult olen natuke süüdi, et Aule lauljatee valis: mul oli koolis pedagoogilise praktika õpilast tarvis, mulle meenus kohe Aule, tegin talle ettepaneku minu õpilaseks tulla – Aule nõustus! Ka praktika juhendaja märkas Aule head häälematerjali ja soovitas tal proovida EMTA-sse sisse astuda, mida Aule ka tegi.

AU: Seega võib Kristelit nimetada minu esimeseks lauluõpetajaks ja inimeseks, kes mind mõjutas, et ma siiski lauluõpingud veel 28-aastaselt ette võtsin. Käisime koos Kristeliga Itaalias suvekursustel Rodolfo Celletti Bel Canto akadeemias ja osalesime ooperifestivali Festival della Valle d'Itria etendustes. Kui mina alustasin bakalaureuseõpet, siis Kristel juba lõpetas magistrantuuri. Mina olin veel roheline laulja, aga Kristel tegi ühes ooperis juba pearolli.

KP: Laulsin seal Euridice rolli Rossi/Terranova ooperis “Orfeus. Kujutlused kaugusest”.

Olete Estonias kolleegid. Soprani ja metsona teie rollid ei kattu, aga millistes lavastustes koos mängite?

KP: “La traviata”, “Romeo ja Julia”, “Pilvede värvid” ja “Tsaari mõrsja” on meie ühised lavastused.

AU: Mina laulan rahvusoper Estonia kooris, aga mulle on usaldatud ka päris mitu solisti rolli. Ilma Kristelita on mul ainult Rebane Alice'i roll “Buratinos”, kõik teised rollid oleme koos laval. Minu esimeses rolliks oli Annina Giuseppe Verdi ooperis “La traviata” ja minu lavapartneriks oligi Kristel Violetta. Kui lavastuses hoian mina majapidajannana rohkem Kristeli kätt, siis tegelikult oli tema kogenud solistina rohkem minu käehoidjaks.

Millega olete praegu proovisaalis?

KP: Tuleb Erich Korngoldi põneviku “Surnud linn” kontsertettekanne.

AU: Mina harjutan hetkel Franz Lehári operetist “Krahv Luxemburg” krahvinna Stasa Kokozowa rolli. Esietendus on juba

jaanuaris.

Kolmas Rakvere gümnaasiumi “tūdruk” Estonias on teatavasti Heli Veskus. Paratamatult tekib paralleel kolme maailmakuulsa tenoriga ja kerkib küsimus, kas võiks oodata kolme soprani tuuri või vähemasti kodulinnakontserti?

KP: Mulle meeldiks see väga!

AU: Meil on koridori peal sellest isegi juttu olnud, et kodulinnas kontsert teha, aga siiani pole see veel teostunud. Meil oleks Rakveres laulmise üle vaid rõõm. Virumaalt on Estonias veel lauljaid – Reigo Tamm ja Kadri Nirgi.

Laulmine pole sugugi kerge töö, aga mis teeb teid selles õnnelikuks?

KP: Õnnelikuks teeb tunne, mis saabub pärast õnnestunud etteastet. Enne etendust on ärevus tihti üsna suur. Publiku siiras ja soe vastuvõtt – see ongi suurim rõõm!

AU: Nõus. Pärast pikka lavastusprotsessi saabub esietendus. Publik tuleb saali ning kõik juhtub laval justkui esimest korda. Suur soov õnnestuda ja lavanärv võivad lauljale vingerpussi mängida. Oluline on hoida pea selge, olla selles hetkes kohal. Pärast õnnestunud etendust valdab mind rahulolu, et sain hakkama. Tore on ka see, kui teised inimesed sinu õnnestumisi märkavad ja ei pea paljuks ka sulle seda öelda. Me kõik tahame olla tunnustatud.

Hääl on laulja kalleim vara. Kuidas seda hoiate ja kas see on kindlustatud?

KP: Kindlustanud ma häält ei ole. Hoidmiseks on kõige kindlam retsept omandada võimalikult hea tehnika. Puuduliku tehnikaga hakkab hääl ühel hetkel kindlasti alt vedama. Hea tehnikaga võib saada hakkama ka haigushetkedel. Tehnika on kõige alus!

AU: Tehnika aitab tõesti raskematel päevadel. Mulle on oluline ka puhkus. Teatri töögraafik on üsna tihe, eriti enne esietendusi on proovipäevad pikad ja taastumiseks jääb vähe aega.

Kas kodus ka mõnikord harjutate või lihtsalt laulda ümisete?

KP: Vahel, kui on väga vaja, siis saab ka kodus harjutada, kuid eelistan siiski teatris laulda. On tulnud ette ka päevi, kus ühes toas harjutab abikaasa kontrabassi, teises tütar viiulit ja kolmandas toas proovin mina oma laulujoru ajada.

AU: Kristeli abikaasa on Estonia orkestri kontrabassirühma kontsertmeister. Ka minu elukaaslane on laulja ja mõistab hästi, kui

ma tagatoas ooperit harjutama hakkan. Praegu üürime korterit majas, mille omanik on samuti laulja, ja naabritega on meil ka vedanud. Vahel nad isegi küsivad, et millal ma jälle harjutan, et siis kodukontserti nautida.

Kui nüüd rääkida Rakverre tulevast "La traviatast", siis missugune on see lavastus ja teie roll?

KP: See on klassikaline lavastus, mis on mängukavas olnud minu mäletamist mööda juba 1997. aastast, mõneaastase pausiga. Mina olen Violetta rolli laulnud aastast 2012. Lavastaja Neeme Kuninga soov oli, et "La traviata" oleks armastuse lugu, mitte Violetta haiguse lugu. Violetta ei hääbu mitte tiisikuse tõttu, vaid et Alfredoga koos olemine on võimatu. See on ehe ja siiras armastuse lugu. Olen oma Violetta rolli püüdnud panna võimalikult palju iseennast.

AU: Kui minult küsib keegi mitte-väga-ooperisõber, mida Estoniasse vaatama tulla, siis olen tavaliselt just "La traviata" soovitanud. See on ilus ooper – kurb armastuslugu, tuttavad meloodiad ja ilusad kostüümid.

Rakveres etendatakse "La traviata" selleks kohandatud spordihallis. Milliseid ootusi ja kartusi tekitab uus keskkond?

KP: Olen akustika suhtes natuke ootusärev.

Milliste tunnetega astute Rakvere publiku ette – kas on elevus sees nagu enne koolilavale astumist?

KP: Tunnen suurt rõõmu ja ärevust, sest omadele on alati raskem laulda. Tunne on sarnane, kui laulsin sama ooperit Minski Suure Teatri laval.

AU: Suurepärane, et rahvusooper Estonia andis meile võimaluse tulla kodulinna sellise uhke lavastusega. Usun, et saalis on palju vanu tuttavaid ja loomulikult pereliikmed ning sugulased, eriti nüüd, kui ooper koju kätte tuuakse.

KP: On eriline õnn tulla koju kodupublikule laulma.

Kristel Pärtna Violettanal lavastuses "La traviata".

Liina Viru

Aule Urb lavastuses "Romeo ja Julia"

Veljo Poom

Sarnased uudised

[Kristel Pärtna ja Aule Urb: on eriline õnn tulla kodupublikule laulma \(100%\)](#)

Virumaa Teataja 20.11.2019